U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Josefa Baxy, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **V. Š.,** zastoupeného advokátkou JUDr. Radanou Pekárkovou, se sídlem Hlinky 142a, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, PP 21/OAM, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 21. 10. 2005, sp. zn. 56 Az 121/2005,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna advokátky JUDr. Radany Pekárkové **s e u r č u j e** částkou 2875 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 1. 9. 2005, č. j. OAM-537/LE-PA04-PA04-2005, Ministerstvo vnitra (dále jen „žalovaný“) neudělilo žalobci (dále jen „stěžovatel“) azyl podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Žalovaný shledal naplnění podmínek tohoto ustanovení, když během správního řízení bylo nepochybně prokázáno, že žadatel podal žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl požádat o udělení azylu již dříve, a jeho žádost proto zamítlo jako zjevně nedůvodnou. Žalovaný již neposuzoval splnění podmínek pro udělení azylu dle § 13 a § 14 citovaného zákona a nehodnotil překážky vycestování dle ustanovení § 91 zákona o azylu.

Stěžovatel proti rozhodnutí žalovaného podal žalobu, kterou Krajský soud v Brně svým usnesením ze dne 21. 10. 2005 pro opožděnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel napadl toto usnesení kasační stížností, a to z důvodů obsažených v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Stěžovateli byla ustanovena právní zástupkyně, které se ovšem nepodařilo navázat přímé spojení se svým klientem (v té době probíhalo zjišťování jeho pobytu), a proto bez jeho vědomí doplnila kasační stížnost. Namítanou nezákonnost rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí návrhu lze spatřovat v tom, že soud své rozhodnutí založil na elektronické zprávě žalovaného, prostřednictvím které sdělil, že své rozhodnutí o zamítnutí žádosti o azyl předal stěžovateli dne 1. 9. 2005, a dále na konstatování, že žaloba byla předána soudu dne 12. 9. 2005. Rozhodnutí soudu dle jejího názoru spočívá na nesprávném a nedostatečném skutkovém zjištění, když krajský soud nezkoumal, zda bylo doručeno řádně, zda byl stěžovatel poučen o možnosti odvolání a lhůtě k jeho podání,

a zda lze tedy den 1. 9. 2005 skutečně považovat za den doručení a počítat od něj zákonnou lhůtu pro podání žaloby. Právní zástupkyně také dodává, že může být sporné i to, kdy byla žaloba soudu doručena, neboť razítko podatelny sice uvádí 12. 9. 2005, nicméně žaloba nebyla s největší pravděpodobností podávána osobně, nýbrž poštovní přepravou.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, sp. zn. 1 Azs 13/2006, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, neboť se v ní ve skutečnosti nejedná o řešení otázky řádného doručování správním orgánem účastníku správního řízení, nejde tedy o natolik zásadní a intenzivní situaci, v níž je pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. V projednávané věci je totiž zřejmé, že se jedná toliko o prostou aplikaci kogentního zákonného ustanovení z hlediska lhůty pro podání správní žaloby. V takovýchto případech by se mohlo jednat o přijatelnou kasační stížnost pouze tehdy, pakliže by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele*. O zásadní právní pochybení by se v konkrétním případě mohlo jednat především tehdy, pokud by krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, anebo by krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Jak však ke kasační námitce plyne ze správního spisu, stěžovatel dne 1. 9. 2005 osobně převzal rozhodnutí žalovaného o zamítnutí jeho žádosti o udělení azylu – což dokládá protokol o jeho předání (viz č.l. 31 a 32 správního spisu); stejně jako je zjevné, že stěžovatel svou žalobu proti rozhodnutí žalovaného podal k poštovní přepravě dne 9. 9. 2005 (viz obálka s podacím razítkem na č.l. 4 soudního spisu), tedy po uplynutí sedmidenní lhůty pro její včasné podání. V postupu krajského soudu tak nelze spatřovat znaky excesu ve shora naznačeném smyslu.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovateli byla právní zástupkyní pro řízení o kasační stížnosti ustanovena advokátka JUDr. Radana Pekárková; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátce částkou 1x 1000 Kč za jeden úkon právní služby – převzetí a příprava věci a 1 x 75 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), § 12 odst. 1, § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění do 31. 8. 2006; a dále 1 x 1500 Kč za jeden úkon právní služby - doplnění kasační stížnosti a 1x 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s příslušnými ustanoveními shora citované vyhlášky ve znění platném od 1. 9. 2006, celkem

tedy 2 875 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. ledna 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu